

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΡΙΑΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικῶς : Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 120. Ἐξώ-
μηνη δραχ. 65. Τρίμηνη δραχ. 35.

Ἐσωτερικῶς : Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 50.
Ἀμερικής δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἕλων ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλων Κρατῶν σελήνια 10.
Ἐξώμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ἸΑΡΥΘΗΝ Τῶ. 1939

ἸΑΡΥΘΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν ἰνυ Ἀσκησίου ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην αἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριεῖδου ἐπιθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 17 Αὐγούστου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 88

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ AL. BADIN

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Ἡ Οὐρίδα τοῦκανε νόημα πὼς κατάλαβε καὶ ἀφοῦ πήρε τὸ Φραγκίσκο ἀπ' τὸ χέρι μπήκε στὸ δρομάκο τοῦ χωριοῦ γυρίζοντας συχνὰ τὸ κεφάλι κατὰ πίσω γιὰ νὰ ἰδῇ ἂν τὴν ἀκολουθοῦν ὁ Γιάννης κι' ὁ Μιχαλάκης.

Ὅταν ἐφθασαν πιά ἐξω ἀπὸ τὸ χωριὸ στάθηκε καὶ δείχνοντας στὸν Γιάννη ἕνα βουνὸ ποὺ βρισκόταν στὴν ἐντελῶς ἀντίθετη μεριά ἀπὸ κείνη ποὺ εἶχε δείξει ὁ Γιάννης, εἶπε:

— Βοῦ Ἰζέλ.

Ἐπειτα ἐσκυψε καὶ φίλησε στὸ μέτωπο τὸν μικρὸ Φραγκίσκο ποὺ κι' αὐτὸς τὴν ἐφίλησε, χαμογέλασε στὸν Μιχαλάκη καὶ στὸν Γιάννη κι' ἀπὸ κει ἐτράβηξε τὸ δρόμο τῆς κατὰ τὸ ποτάμι.

Ὁ Γιάννης τὴν κοίταξε ὀλοένα ὡς ποὺ χάθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα ὄψωμα. Τότε γυρίζοντας πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βοῦ Ἰζέλ εἶπε σ' ἀδέλφια του!

— Ἐμπρός, παιδιά! τὸν δρόμο μας.

Μ' ὄλο ποὺ εἶχαν περάσει τρεῖς μέρες ἀπὸ τότε ποὺ ἐφυγαν ἀπὸ τὴν Βίσκρα, καὶ εἶχαν ἀκόμη πολὺ δρόμο μπροστὰ τους, ὁ Γιάννης δὲν ἔχασε τὸ θάρρος του. Ὅσο κι' ἦταν μακριὰ τὸ Βοῦ Ἰζέλ εἶχε τοῦλάχιστον τὴν παρηγοριά ὅτι τὸ ἔβλεπε ἀντικρὺ του. Ἔτσι ἦταν βέβαιος πὼς θὰ τὸ ἐφθανε τελοσπάντων. Τὸ εὐγενικὸ μάλιστὰ φέροισο τῆς Οὐρίδας τοῦ εἶχε κάνει πολὺ καλὸ. Γιατὶ τάχα νὰ μὴν βρε-

θῆ στὸν δρόμο τους καὶ καμμιά ἀλλή Οὐρίδα;

Τὸ μόνο ποὺ δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ εἶναι πὼς δὲν συνάντησε ἀκόμη τὸ θεῖο του ἢ τὸν Καπετὰν Χαροῦρ μὲ τὴν συντροφιά του.

τὲς ἢ τὸν θεῖο τους ἢ καὶ τοὺς τρεῖς μαζί.

Ὁ Γιάννης ὅμως ξεχνούσε κάτι, ὅτι δὲν εἶχε πάρει τὸν δρόμο ποὺ ἐβγαζε κατ' εὐθείαν ἀπὸ τὴν Βίσκρα στὸ Βοῦ Ἰζέλ. Ὁ δρόμος ποὺ εἶχαν πάρει τὰ παιδιά ἦταν ὄχι μόνο ὁ πιδ μακρὸς ἀλλὰ καὶ ὁ πιδ δύσκολος.

Καλὰ ὅμως ποὺ δὲν τὸ σκέφθηκε αὐτὸ γιὰτὶ ἀλλοίως δὲν θὰ περπατούσε μὲ τόσην δρεξὴ ἂν φανταζόταν πὼς δὲν θὰ συναντούσε ἴσως τὸν θεῖο του ἢ τοὺς στρατιῶτες καὶ δὲν θὰ διάβαινε κοιλάδες καὶ λόφους μὲ τὰ μάτια πάντα καρφωμένα στὸ Βοῦ Ἰζέλ ποὺ λίγο λίγο ἐμοιάζε σὰν νὰ ἐρχόταν πιδ κοντά.

Ὁ τόπος φαίνόταν ἔρημος. Πουθενὰ δὲν ξαγνάντευε κανεὶς οὔτε ἰχνὸς σπιτιοῦ. Αὐτὸ ὅμως δὲν φόβισε τὸν Γιάννη γιὰτὶ ἤξερε πὼς οἱ Ἀρχαεὶ χιτίζουν τὰ σπίτια τους στὰ φαράγγια ἢ πίσω ἀπὸ ὄψωματα ὅπως στὴν Ἐδίσσα. Περισσότερο συλλογιζόταν τὴν πείνα καὶ τὴν δίψα γιὰτὶ ὁ ἄερας τοῦ βουνοῦ τοὺς ἀνοίξε τὴν δρεξὴ τόσο ποὺ οἱ γαλέττες καὶ οἱ χουρμάδες τῆς Οὐρίδας φαγώθηκαν στὸ λεπτό, κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά δὲ βρισκόταν κανένα ποτάμι ὅπως στὴν Ἐδίσσα γιὰ νὰ δροσιστοῦν.

Οἱ δύο μικροί, ὁ Μιχαλάκης κι' ὁ Φραγκίσκος ἀρχισαν νὰ χάνουν τὸ θάρρος τους καὶ ὁ Γιάννης γιὰ νὰ τοὺς βῶσῃ κουράγιο τοὺς ἐδειχνε τὸ Βοῦ Ἰζέλ λέγοντας:

— Θάρρος καὶ ὅταν μὲ τὸ καλὸ φθάσουμε κει θὰ τελειώσουν τὰ βέσανά μας.

Τότε τ' ἀδέλφια του ἐπαιριαν πάλι θάρρος καὶ πήγαιναν μπρὲς ὡς

ΕΙΚΟΝΕΣ ΖΩΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Καὶ τώρα νὰ ἰδῶ πὼς θὰ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα...
Ἀνεκρινώθη ἀπὸ τὴν Ροζελάντια

Ἡ οἱ στρατιῶτες θ' ἀντάμωσαν τὸν θεῖο Θωμᾶ, ποὺ ἄμα ἔμαθε πὼς τὸν ζητοῦν τ' ἀνίψια του θὰ τὰ παράτησε ὅλα καὶ θὰ ἐτρέχε νὰ τὰ εἴρῃ ἢ ὁ θεῖος τους δὲν ἦταν πιά στὸ Βοῦ Ἰζέλ καὶ ὁ καπετὰν Χαροῦρ ἐγύρισε στὴ Βίσκρα ἀπὸ τὸν πιδ σύγτομο δρόμο. Ὅπως ὅμως καὶ ἂν εἶχε τὸ πρᾶγμα, τὰ παιδιά θὰ ἔπρεπε νὰ συναντήσουν ἢ τοὺς δύο στρατιῶ-

νεός και μάρτυρας. Ξέρεις, καλέ μου 'Αστροφτη, πού θ'άβρισκα ;
 — Περιπέτετες; Παντού! 'Ο κόσμος, βασιλόπουλό μου, είναι γεμάτος.
 — Εμπρός λοιπόν! 'Αφού είναι παντού, ας πηγαίνουμε όλο ίσια. Και θά βρούμε.
 Προχώρησαν λοιπόν όλο ίσια, ως που πέρασαν τα σύνορα και μπήκαν σ'ε βασιλείο άλλο. 'Εκεί ήταν ένα όραιο ποτάμι με γάργαρο νερό κι' άσπρα χαλίκια σ'όν πάτο του. 'Ο Φλωράκης πέφανε, άφησε τόν 'Αστροφτη νά βουκίση με τήν ησυχία του, κι' αυτός ξαπλώθηκε στη χλόη τής άκροποταμιάς και κοίταζε τα νερά και τα χαλίκια.

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ F. H. BURKETT

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Βαρειά μολυβένια σύνορα περνούσαν τόσο χαμηλά από τόν ούρανό, ώστε στη Σάρα φαίνονταν πώς θά χτυπούσαν άπάνω σ'α κεραμίδια τών σπιτιών και καμιά φορά διαλύονταν σ'ε κατακλισηματες βροχές. Στη βέση τού άπόγευμα, άκόμη κι' όταν δεν ήταν άμύχλη, έπεφτε κιόλας τó σκοτάδι. "Αν ή Σάρα βρισκόταν εκείνη τήν ώρα στην σαρφίτα ήταν άναγκασμένη ν' άνάψει κερί. 'Ο καιρός αυτός χτυπούσε και στών δήγηρετριών τά νεύρα και όλες τους ξεθύμαιναν στη Μπέκυ.

— "Αν δέν είχα και σ'α, μίς, είπε στη Σάρα ένα βράδυ πού είχε έρθει στη σαρφίτα της για λίγη συντροφιά, άν δέν είχα και σ'α, μού φαίνεται πώς θά πθάναι. Δέν νομίζετε και σ'αίς πώς αυτές οι ιστορίες της Βασίλλης κάθε μέρα, πού περνάει, γίνονται και πιδ άληθινές; 'Η κυρία μοιάζει έλο και περισσότερο με άρχιδεομοφύλακα. 'Αρες-ώρες μού φαίνεται σαν νά βλέπω τά μεγάλα κλειδιά πού μού έχετε πεί νά κρέμονται από τή ζώνη της. "Όσο για τή μαγειρίσσα, αυτή πιά είναι δεομοφύλακας με τά έλα της. "Όταν κάνω αυτές τίς σκέψεις μοναχή μου, κρυώνω περισσότερο από πρίν, αλλά όταν μού τά λέτε έσείς ζεσταίνονται, πώς γίνεται αυτό ;

— Είναι γιατί σ'ε κάνουν ν' αλλάζεις ιδέες, είπε ή Σάρα πού τó λεπτοκαμωμένο μελαχροινό προσωπάκι της μόλις ξεπροβάινε από τίς κουβέρτες. Τήν έχω κάνει κιόλας αυτή τήν παρατήρηση και άλλοτε : όταν

τό σωμα όποφέρει πρέπει νά αναγκάζη κανείς τó μυαλό του νά άπασχολεείται με κάτι άλλο.
 — Τό κατορθώνεται, σ'εις αυτό, μίς; φηθύρισε ή Μπέκυ κοιτάζοντας τήν με θαυμασμό.
 "Η Σάρα ζάρωσε τά φρύδια της κι' έμεινε για μιά στιγμή σιωπηλή.
 — "Αλλοτε ναί και άλλοτε όχι,

— Καρμικσαλ, σ'όποι να τήν βρω ! είπε ο κ' Καρμφορδ (Σελ. 328, στ. γ')

είπε με γενναϊότητα. "Όποτε όμως τó κατορθώσω, τότε αιθανόμαι πώλο καλύτερα τόν έαυτό μου. Και έχω τήν ιδέα πώς όταν βαλθ'ε κανείς με τά σωστά του, τó καταφέρνει πάντοτε. Αδτές τίς μέρες έξαοκήθηκα πώλο σ' αυτό και αρχίζ'ε νά μού φαίνεται πιδ εύκολο. "Όταν έλα πάνε άσχημα, πάρα πώλο άσχημα, τότε βάζω τά δυνατά μου να πείθ'ω πώς είμαι άληθινή πριγκήπισσα. Δέν μπορείς νά φαντασθ'ε, Μπέκυ, πόσο αυτό με βοηθ'ε νά ξεχνάω τήν πραγματικότητα, πρόςθεσε γελώντας. "Η δυστυχισμένη μικρούλα βρισκόταν πώλο συχνά στην άνάγκη νά προσπαθ'ε νά πείση τόν έαυτό της πώς ήταν πριγκήπισσα. "Η πιδ άξιοσημείωτη όμως περι-

σταση τής έτυχς μιά μέρα έξαιρετικά πένθιμη πού δέν έμελλε ποτέ νά έξαλειφθ'ε από τή μνήμη της.

"Εκείνη τή βδομάδα έβρεχε χωρίς διακοπή από τó πρωί ως τó βράδυ και μιά πάγερη άμύχλη σκέπαζε τούς γλυστερούς δρόμους, τούς γεμάτους από τή γλοιώδη και κίτρινη λάσπη τού Λονδίνου. Για τήν κτή τήν Σάρα εκείνη τήν ημέρα ή δυστυχισμένη μικρή είχε νά κάνη πώλους μακρυνούς δρόμους και έξαιρετικά κοπιαστικούς. "Όλο τó άπόγευμα έτρεχε έξω και τά παλιά και τριμμένα της φορέματα είχαν μουςκουτέϊ θ'ε μέσα και τά τρίπια τής παπούτσι'α ήταν σ'ε τέτοιο σημάιο μουςκαμμένα, ώστε τά πόδια της καλυμπούσαν μέσα στο νερό. Σ' αυτό πρέπει νά προσθέσουμε ότι εί-

χε μείνει νησιτική, γιατί ή μίς Μιντσιν είχε κρίνει πώς τής αξίζ'ε νά τιμωρηθ'ε. Κρύωνε και πεινούσε σ'ε τέτοιο σημάιο και ήταν τόσο πώλο κουρασμένη, ώστε τó αδύνατο προσωπάκι της ήταν σουρωμένο και πότε πότε κανέναν πονετικό διαβάτης τής έρριχνε ένα βλέμμα οίκτου.

"Εκείνη όμως δέν τó πρόσχε. Περιπατούσε βιαστική και προσπαθούσε νά σκέπτεται «άλλο πράγμα». Κι' ήταν σ'ε άλήθεια άνάγκη νά τó κάνη, γιατί οι σκέψεις αυτές και οι εικόνες πού έπλαθε με τó μυαλό της ήταν ή μόνη παρηγοριά πού τής άπόμεινε. Μά και πάλι δυό-τρεις φορές είχε τήν έντόπωση πώς με τίς

φαντασίες της αυτές αντί νά λιγοστέψη ή πείνα μάλλον έμεγάλωνε. Μά δέν ήθελε ν' άφήση τόν έαυτό της νά λυγίση και ένω τά παπούτσι'α της έσταζαν νερό και λάσπη, ένω ή άνεμος τήν τρυπούσε ως τó κόκκαλο, έξακολουθούσε νά λήν από μέσα της :

«'Ας φανταστούμε τώρα πώς έχω φορέματα στεγνά, έλεγε, και γερά παπούτσι'α κι' ένα χοντρό παλτό και κίλτσες μάλλινες και μιά καινούργια άμπρέλλα. Κι' άς υποθέσουμε άκόμη πώς κοντά σ' ένα φουρνάριχο, δπου πουλάνε ζεστά τσουρεκάκια τής ώρας βρίσκω ένα νόμισμα τών έξη, π'ε ν ε, ένα νόμισμα χαμένο, πού νά μ'ην άνήκει σ'ε κανένα. Κι' άς υποθέσουμε πώς μπαίνω στο φουρνάρι-

χο και πώς με τó νόμισμα αυτό άγοράζω μισή ντουζίνα τσουρεκάκια πού μόλις νά τά έχουν βγάλ'ε από τó φούρνο και νά είναι ζεστά-ζεστά και πώς τά τρώω και τά έξη, τó ένα πίσω άπ' τ' άλλο.

"Σ' αυτό τόν κόσμο γίνονται πώλλες φορές μερικά παράδοξα πράγματα. Κάτι τέτοιο συνέβη και στη Σάρα.

"Τή στιγμή πού έβραζε με τó μυαλό της τά άχνιστά τσουρεκάκια βρέθηκε σ' ένα σταυροδρόμο πού έπρεπε νά τó περάση. Μιά άπεριγραπτη παχαία λάσπη έσκέπαζε τó δρόμο. "Η Σάρα πού έψαχνε σ'ε κάθε της βήμα νά βρ'η τó καταλληλότερο μέρος δπου νά πατήση τó πόδι της, προχωρούσε άργά-άργά με τά μάτια κάτω, όταν έξαφνα είδε κάτι νά γυαλιζ'ε. "Ηταν ένα νόμισμα, ένα άληθινό νόμισμα, πού διατηρούσε άκόμη κάτι από τήν πρώτη λάμψη του, μέλο πού βρισκόταν μες στη λάσπη. Δέν ήταν όμως, όπως τó είχε δνειρευθ'ε ή Σάρα, ένα νόμισμα τών έξη π'ε ν ε, μά τó μικρότερό του άδελφ'ι, ένα νόμισμα τών τεσσαρών π'ε ν ε.

Τό άλλο δευτερόλεπτο βρισκόταν κιόλας μέσα στο μικρό χεράκι, τó μελανιασμένο από τó κρύο.

— "Α, μουσκούρισε ή Σάρα, είναι άληθινό ! Δέν τó βλέπω μόνο με τή φαντασία μου.

"Η ματιά της τότε έπεσε στο κατάστημα πού βρισκόταν άντικρύ της. "Ηταν ένα ψωμάδικο και από τά τζάμια του φαίνόταν ή φουρνάρισσα, μιά δροσερή και εδρωστή γυναίκα πού εκείνη τήν ώρα άκριβώς καταγινόταν νά βάλ'η στη βιτρίνα ένα πανέρι τσουρεκάκια, πού μόλις είχαν βγεί από τó φούρνο, δλοστρόγγυλα, ροδοψημένα και έρακτικώτατα.

Τό ξαφνικό της εδρημα, ή θεά τών τσουρεκαίων, ή λιγωτική εδωδιά τού ζεστου ψωμιάου πού έβγαίνε από τó φεγγίτη τού ψωμάδικου, έλα αυτό έφεραν στη Σάρα τέτοια άναστάτωση, πού για μιά στιγμή ένοιωσε πώς λιποθυμούσε. Μά ούτε για μιά στιγμή δέν σκέφθηκε νά κρατήση για τόν έαυτό της τó ξένο νόμισμα, μέλο πού ήταν δλοφάνερο ότι βρισκόταν πεσομένο μες στις λάσπες ποιός ξέρει από πότε και πώς ή παλιός τού κάτοχος είχε χαθ'η μέσ'ε στο πληθος τών ανθρώπων πού περνούσαν βιαστικοί άπ' εκεί.

— "Όπως δήποτε έγώ θά ρωτήσω τή φουρνάρισα μήπως τυχόν τó έχασε αυτή, είπε ή Σάρα με μιά κρυφή άγωνία.

Τή στιγμή πού είχε φθάσει στο άντικρυό πεσοδρόμο και έτοιμαζό-

ταν νά μπ'η μέσα στο φουρνάριχο, είδε ένα θέαμα πού τήν έκανε νά σταθ'η άπότομα. "Ηταν ένα πλασματάκι, άκόμη πιδ δυστυχημένο και άξιοθρήνητο άπ' αυτήν, σκεπασμένο σ'α κουρέλια. "Απ' όλο της τó σωμα δέν διακρίνονταν παρά μόνον οι γυμνές της γάμπες, μπλάδες από τó κρύο, ή κόκκινη μυτίτσα της και τά μάτια της πού φαίνονταν σαν μεγαλωμένα από τήν πείνα.

"Η Σάρα ένοιωσε τήν έκφραση τών ματιών αυτών κι' ή καρδιά της γέμισε οίκτο.

«'Αυτό, σκέφθηκε, είναι τó παιδί κανενός φτωχού και πεινάει άκόμη πιδ πώλο από μένα».

Τό «παιδί τού φτωχού» κοίταζε τή Σάρα και άποτραβήχτηκε λίγο για νά τήν άφήση νά περάση. "Ηταν ένα τρομαγμένο πλάσμα και είχε πάρει από φόβο όλους τούς διαβάτες και τούς περαστικούς.

"Η Σάρα εξακολουθούσε νά σφιγγ'η μέλη της τή δύναμη τó νόμισμα σ'α χέρια της δίσταος για μιά στιγμή, κι' ύστερα είπε στη μικρή :

— Πεινάς ;

Τό ζητιανάκι τήν κοίταζε μ' άπορία.

— Πεινάω ; έκανε με τή χοντρή βραχνιασμένη φωνή της. "Έμ' ήλει και ρώτημα :

— Δέν έφαγες τίποτε απόψε ; τήν ρώτησε πάλι ή Σάρα.

— Όύτε απόψε τó βράδυ, ούτε τó μεσημέρι, ούτε τó πρωί, άπάντησε ή μικρή με φωνή πιδ βραχνή άκόμη. Δέν έδαλα ούτε μπουκιά στο στόμα μου.

— Κι' από πότε έχεις νά φ'α ; ρώτησε πάλι ή Σάρα.

— Ξέρω κι' έγώ ; "Από τó πρωί ζητιανεύω. Κανέναν δέν μούδωσε ούτε μιά πεντάρα.

"Ακούγοντας αυτά τά λόγια και βλέποντας τó οίκτρο θέαμα πού παρουσίαζε ή μικρή, ή Σάρα ένοιωσε πάλι τήν ίδια λιγούρα νά τήν κυριεύ'η. "Εντωμεταξύ όμως τó μυαλό της δούλευε και από μέσα της συλλογιζόταν :

«'Εγώ είμαι μιά πριγκήπισσα και οι πριγκήπισσες, κι' όταν άκόμη έχουν χάσει έλα τους τά πλούτη και έλα τους τά αγαθά, εν τήν νά συναντήσουν κανένα πιδ φτωχόν άπ' αυτές τίς ίδιες, μοιράζ'ουν πάντα μαζί του ό,τι τούς άπομένει. Τά τσουρεκάκια πουλιούνται ένα π'ε ν υ τó ένα. Αδτά πού θά πάρω τώρα, με τó νόμισμα πού βρ'ηκα δέν θά φθάσουν ούτε για μένα, ούτε γι' αυτήν, μά πάντα θά είναι κάτι παραπάνω από τó τίποτα».

— Για παρίκαμνε μιά στιγμή, είπε στη μικρή ζητιάνα. "Εσπρωξε τήν τέρτα τού φουρνάριχου και μπ'η στο μαγαζ'ι. Τ'ε ώρα, ζεστά πού ήταν εκεί μέσα και τί δρεκτική εδωδιά πού σκορπίζόταν από τά φρεσκοψημένα τσουρεκάκια ! "Η φουρνάρισσα έτοιμαζόταν νά βάλ'η ένα καινούργιο καλάθι γεμάτο στη βιτρίνα.

— Με συγχωρείτε, τής είπε ή Σάρα, μήπως τυχόν κι' έχασατε ένα νόμισμα τών τεσσαρών π'ε ν ε ;

Και με τά λόγια αυτά τής έδειξε τó λασπωμένο νόμισμα.

"Η φουρνάρισσα τó κοίταζε, ύστερα κοίταξε τή Σάρα, τó τόσο έκφραστικό της πρόσωπο και τά λυωμένα ρούχα της, πού διατηρούσαν ώστόσο μερικά ίχνη από τήν παλιά κομπώ-τητά τους.

— "Όχι, βέβαια, τής είπε. Τó βρ'ηκες πουθενά ;

— Ναί, άπάντησε ή Σάρα, χάμω στις λάσπες.

— "Ε, και δέν τó κρατάς, άπάντησε ή φουρνάρισσα. Μπορεί νά ήταν και μιά βδομάδα εκεί πού τó βρ'ηκες. Ποιός ξέρει ποιός τó έχασε.

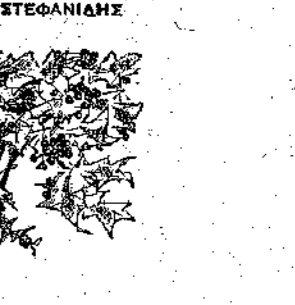
('Ακολουθεϊ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΠΕΤΕΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

Λέει ο πετεινός μιά μέρα στον σπουργίτη :

— Μ'ην είσαι τρελλός κ' άφήλωσε τή μύτη και τραγουδιστής φαντάσθηκε νά γέννη ;
 μάθε πώς τ'αυτία μονάχα ξεκουφαίνεις. Κουκουρίκο έγώ ποτέ συχνά δέν βγάψω, άμα σαν τó πύ, τόν κόσμο ένθου- [σείζω...]
 Νίκη, διαλαλώ και Δόξα περά ως περά, κ' αν σαπάσω έγώ, δέν ξεμερών' ή [μέρα !]

"Αηδονιού φωνή άκούσθη από τά δάση κ'έχει ο πετεινός με μίς ανατριχιάσει έμειςνς ξερός, επιάστηκε ή φωνή του, και τó φωνητό ξαφθήκε λιρί του !
 — "Υπερήφανος, λέει ο σπουργίτης, μού [είσαι]
 κουκουρίκο μου, γι' αυτό και τ'αγορεύω σ'ε κοτέτσι σου, σ'ερε νά ιδώ, κου- [νιάσου,]
 και τó πάθημα, νά γίν'η μαθημά σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 29ου Διαγωνισμού Λέξεων. Οι λύσεις των Ασκήσεων του φυλλαδίου τούτου δεκταί μέχρι της 17' Οκτωβρίου

467. Δεξιόγραφος
 Κάποια πρόθεση είναι τόνα,
 Μὲ τὸ δευτερό μου ἀνοίγεις.
 Καὶ στὸ ὄνομα ποὺ κάνουν,
 Φημισμένο στὸν αἰώνα,
 Πόση δόξα ἀρχαία ἐανοίγεις —
 *Ὡς κ' αὐτὸν τὸν Παρθενώνα!
 Βενεπάτρης

468. Στοιχειώγραφος
 *Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς,
 Ζῶαν τροφή μεῖ ξέρουν ὅλοι·
 *Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς,
 *Ἐνδοξὴ θά κτίσῃς πόλη.
 Βενεπάτρης

469. Στοιχειώγραφος-Μεταγραμμαισιμὸς

Τρέχει τὸ ἔρπετό στὰ χόρτα
 Καὶ τρυπώνει στὰ κλαδιά,
 Τὸ κεφάλι του τὸ κὼβω
 Καὶ φουσαίει δροσερά.
 Κι' ὅπως δροσερὰ φουσαίει
 Καὶ σφυρίζει στὰ κλαδιά,
 Ἐάφρον ἁλλάζει τὸ κεφάλι
 Κι' ὦ! τί μελωδία σκορπᾷ!
 Λευκὴ Χαμέλια

470. Αναγραμματισμὸς
 Τὸ κεφάλι, πῆς, τυλίγω,
 Δηλαδή σὰν με φορᾷς·
 Μ' ἂν με τσαλικάκος λέγο,
 Μὲ φαί σου δὰ με φᾷς.
 Βενεπάτρης

471. Κρυπτογραμματισμὸς
 2 3 4 5 6 7 2 8 = Κήπος.
 2 1 6 8 = Βλήμα.
 3 6 8 4 5 6 7-2 8 = Μέγα πλοῖον.
 4 7 4 3 2 8 = Πλοιάριον.
 5 2 8 3 2 8 = Επιστροφή.
 6 1 6 8 = Πτηνόν.
 7 6 5 4 = Ἄσιακ. Κράτος.
 8 6 7 6 5 2 8 = Νῆσος τ. Αἰγαίου.
 Τριφυλίτικο Διαβολάκι

472-476. Μαγικὸν Γράμμα
 Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματίζουν ἄλλαι τόσαι λέξεις:
τρῆμα, κόρος, Σιών, ἀκρίς, δῶμα.
 Πειρηγήσασθε τοῦ ἄσους

477. Ποικίλη Ἀκροστιχίς
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης κ.ο.κ., ἀποτελοῦν θᾶν:
 1, Χρονικὴ μονάς, 2, Μυθικὸς ἱατρος· 3, Μέγα θαλάσσιον ζῶον· 4, Θεὰ τῆς θαλάσσης· 5, Δένδρον ἀπωροφόρον.
 Δοδωνάτες

478. Γεγῆτος
 δ δ πα
 Ζ τοὶ δῶς πο μας
 δ δ πα
 Ἐμὰ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φέλλ. 28

266 Σικωνία (σῖ, κῶν, ἰα). — 267. Τόπι (τό, πῖ). — 268. Χαλι-χάλυ. — 269. Βακὰν-Κούβα. — 270-274. Δὰ τού Χ: γασὰ, κεῖμα, γαῖν, ἀγνός, χῶρος (ἢ ἀρεός). — 275. ΣΕΡΙΦΟΣ (Σ-εῖρος, Ἐ-ριον, Ρ-αφή, Ἴ-ρις, Φ-όνος, Ὀ-βολός, Σ-ταῦρος). — 276. ΠΟΡΟΣ - ΑΒΑΝΑ-ΣΙΜΩΝ (ΠΑ Σιφήν, ὈΒΙΣ, ΡΑΜσις, ὈΝΩριος, ΣΑΝτορίνη). — 277. Πᾶς μὴ Ἑλλην βεββαρος. — 278. Μὴ ἐπιθεμι ἀλλότρια (μὴ ἐπὶ θῆ μὴ, ἄλλο τρίτα).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 558]

Βασιλίσα τῶν Ρόδων δέχομαι: εὐχαριστώσ. Ροδοπέταλα, ἀδελφὴ Γαζίας, σωστά. Ἀηδὸνί τῆς Τήνου, ἡ ἀποκάλυψις σου κατόπιν ἔσρατης. — **Ἀριστοφάνης**

[Μ' — 559]

Ἰδρύνεται ἡ Ἀλλογός Ἴσποκόων. Ὁδὴ καὶ ἁλιόμοιο!

[Μ' — 560]

Μικρὴ Πιανίστα, ἀκόμη φορᾷς τὰ... λουστρινά; Ἡ Μπέμπα μὲ τακ... τί ἀστειο!! — **Βασιλίσα τῶν Ρόδων**

[Μ' — 561]

Μποὺμ! ὁ μέγας ἱππότης Ἰβανός ἀποκαλύπτει: Ἰβανός = «Μιέρμης» Καρβούνης. Τὸν ἀκολουθοῦν: Στραβόξυλο = Πόση Καρβόνη, Στίθα = Ἀλένα Σπουροπούλου, Στοιχειώμενο ἄσους = Νίσα Ἰσααίου. Ἡ ἀχώριστη παρέα πάει μαζί, ἀκόμη καὶ στίς... ἀποκαλύψεις. — **Τετραφύλλο Τριφύλλι**

[Μ' — 562]

Τετραφύλλο Τριφύλλι, ἀλληλογραφούμε; γράψε πρῶτη. Ἀπόλλων τοῦ Μπαλβεντέρ, γράψε στήν (Μ' — 552).

Πίσις - Πατῆς

[Μ' — 553]

Στὴν Μπούλο μου εἴχομαι μ' ἄλην μου τὴν καρδίᾳ χρόνια πολλά κι' εὐτυχημένα καὶ πάντα νόμαστε κι' οἱ δυὸ σὺν ἀδέλφια ἐνωμένα. **Πίσις - Πατῆς**

[Μ' — 564]

Ρεζεντά, γιατί δὲν ἀνταποδίδεις τετραδιάκι; Βασιλίσα τῶν Ρόδων, στήν Χαλκίδα τὰ πέρασα θυμαστὰ. Μόνο ποὺ δὲν γνώρισα... ξέρεις!! Ἡ Πόλλυ ὄλο ἀντιρρηγίς. Καταλαβαίνεις γιατί... θέλεις νὰ ἀλληλογραφήσουμε; Ἀπάντησέ μου. — **ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟΣ ΖΕΦΥΡΟΣ**

[Μ' — 565]

Αποκαλύπτομεν πρῶτον καὶ καλύτερον: Μπουμπούλα = Γεώργιος Ροδάλης. **Σύλλογος Ἴσποκόων**

[Μ' — 566]

Θάνατοι ἀγαπημένων προσώπων, φροντίδες βρασιτικάκια με ἀπεμάκρυναν ἀπ' τὴν διάπλασι. Ἐπαντέρχομαι μὲ νέον ψευδώνυμον, ἔσοιμος γιὰ νέα δράσι. **ΜΥΡΩΝ (Πρῶν): Μιέρος Καλλιτέχνης**

[Μ' — 567]

Περιμένο ἄκομα τετραδιάκια στή (Μ' — 588), ἀνταποδίδω ἁμέσως. Ὅσοι ἐστειλαν, ἀπάντω ἑώρα. Ἴσις, Σκυριανόπουλο, (ἀπεθῶνας μου σὸ ἐπόμενο.) Σίφουνα, (θυμάσαι τὴ συνάντησὶ στή διάπλασι;) Κι' ἀπὸ σᾶς, ἔνα. **ΜΥΡΩΝ**

[Μ' — 568]

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ. Μύρον, Σείριος.

[Μ' — 569]

Προσκοπία, μὲ ἀνυπομονηρία περιμένω στή διεύθυνση: Ἐμμανουὴλ Κάσουλῆς, Χαριστὸς Τρικοπέτῆ 75, Ἀθήνα. **Αἰὲν Ἀριστέων**

[Μ' — 570]

Ανταλλάσσω Μικρά - Μυστικά μ' ἔλους - ἔς. Ἀπαντῶ ἁμέσως. Στείλτε: Κατὴν Σάκα, Καραϊοκού 137-Α Πισραιά **Πράσινο Ἄλογο**

[Μ' — 571]

Αγαπητὰ διαπλακόπουλα-ές ἀνταλλάσσομε τετραδιάκια; Στείλτε: Ἄνδρα Κούλαν Γεωργιόπουλου, Σιδηρόκαστρον - Μακεδονίας. **Συλάρις, Δευτὸ Κριάνι**

[Μ' — 572]

Ατιτὲ Ἰράμ, ἓνα τετραδιάκι σου θὰ μὲ εὐχαριστοῦσε πολύ. — **Φαλαγγιτάκι**

[Μ' — 573]

Αγοχηφόροι, μὲ δέχεσθε νὰ γίνομ μελὸς καὶ ἀντιπρόσωπος τοῦ σὺλλόγου σας; **Λογοχηφόρος τῆς Βεργίνης**

[Μ' — 574]

Μύρτα Φλόρη, Καρδερῖνα, στείλτε πρῶτες, Δίσις (Μ' — 240). — Ἄσπερ Γλάρος, δὲν ἔλαβα, γιατί διεκόφεις; Περιμένω. **Σίφουνας**

[Μ' — 575]

Μαγεμένο ἀοξάρι, ποιά ἡ νέα σου διεύθυνση; **Ζουζούνη**

[Μ' — 576]

Ανακαλυπτικὴ βόμβα! Βασιλίσα τῶν Ρόδων = Κάτια Σπετσιέρη! Κόστος = Ν. Φελοτιζῆς! Νῆσιωτισπούλα = Περσάφωνη Γιάννου! **ΑἴΘΟΝΙ ΤΗΣ ΤΗΝΟΥ**

[Μ' — 577]

Ανακαλυπτικὴ βόμβα! Ἀθανάσιος Διῆκος = Ν. Ἀποστολίδης! Προσκοπία = Δ. Καλοτάκης! Τοιρωτικό Διαβολάκι = Παναγιώτης Γαβρήλης! **Ἴσποκός τῆς Τήνου**

[Μ' — 578]

Μπαίνοντας εἰς τὴν κίβητον τῆς διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους ἔς. **Τσελλούτσιος**

[Μ' — 579]

Μίς Ἡνη = Σίνα. Πᾶς σοῦ φαίνεται; **Ἀποκάλυψέ με. Ἐμπρός. Τσελλούτσιος**

[Μ' — 580]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ Ὁ (Μ' — 394) παρατίθεται μέχρι τῆς προθεσμίας τοῦ (Μ' — 456). **Σπεδοῦσε! Ἀεθῶνας** (Μ' — 486).

[Μ' — 581]

Αγί, χρόνια πολλά. Ὅριος συνάντησιν, γιατί εἴχασα. Στρογγυφ, Κυρίαρχοι διελθῆσαν. **Ἄλλης Μύρας**

[Μ' — 582]

Δι' ἀπειροόσως ἐνσργίας διποθέσεων ἀναθῶσατε εἰς Προσκοπία. Ζεὶθ ταχῆτος. Ἀπαεῖχθη. **ΠΡΟΣΚΟΠΑΚΙ**

[Μ' — 583]

Ξερὸκέφαλη, μήπως βίσις ἡ Σ. Ζ; **Μόνα Δίξα**

[Μ' — 584]

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ (Μ' — 537) ΠΑΝΖΟΥΡΛΙΣΜΟΣ

[Μ' — 585]

Νησὰ, Ἄλλη Μύρα, τί γίνεται, ποῦ βρισκόσασ; **Ρασοτυρί, ἀπόδειξις, εἶ τὸν... εὐθῶσα. ΑΠΙΣ**

[Μ' — 586]

Αηδὸνί τῆς Τήνου, εὐκολα κλέβεις... ξένες ἀποκαλύψεις. Ἀριστοφάνη, δις-θυνοῖς; **Ροδοπέταλα**

[Μ' — 587]

Αιλόγιο, πῶς τὰ πέρασες μὲ τὸ κόπερο; Κόσσις, ἔλαβες τὸ τελευταῖο μου γράμμα; Ὁ σύλλογος τί γίνεται; **Ἐβερων**

[Μ' — 588]

Διγισμορῶν (Μ' — 385) παρατίθονται μέχρι τῆς 31ης Σεπτεμβρίου. Γαλῶρια, στείλτε λύσι. Π. Α. Ε., θὰ ἀπαντήσωμεν ἀργότερα. **ΔΙΟΧΟΦΟΡΟΙ**

[Μ' — 589]

Γαλῶρια, ἄλλο νὰ μὴ μορῆς κι' ἄλλο νὰ μὴ θῆλης νὰ βλέπης! Περιττός λοιπὸν ὁ σφαλαμιατρος, ἀφοῦ ἄλλωστε διαρῶνον καὶ γαυλιὰ καὶ τηλεσκοπία καὶ μικροσκοπία... Τὰ τελευταῖα γιὰ παρατηρήσας (... καὶ μὲ τὸ παρ' τὸν νόμ!) ἐπὶ τῆς μεγαλοφάνιας σου... Καίρις ὅμως εἶναι νὰ ἀνταφερθῆς καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸν σου... Φτάνει τόσος ἀλτροτισμὸς! **ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ**

ΟΤΑΝΙΚΟΣ
 ΟΒΙΣ
 ΤΑΝΙΚΟΣ
 ΚΑΤΟΣ
 ΟΣΤΟΣ
 ΙΒΙΣ
 ΚΙΝΑ
 ΙΚΙΝΟΣ